

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Milà, 20 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1ta.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2⁵⁰.

PRINCIPI D' ANY.—FANTASIA.

De aquellas festas á cargas
de aquells vins y comedibles,

surten uns Monstrosos terribles
y ab unas quas molt llargues.

quan lo desitj de parlar estimula als oradors y 'l gust de
escoltar se desperta en tots los comensals.

Los republicans progressistas, ó al menos una fracció
d' ells, van reunir-se dimars, en número de uns 300 en
lo Gran Hotel Internacional, al objecte de celebrar ab la
entrada d' any nou, la festa del seu jefe, lo desterrat de
Paris, D. Manuel Ruiz Zorrilla.

Menires van limitar-se a menjar, no van tenir lo més
petit contratemps. Lo representant de l' autoritat s' ho
mirava y callava. Emplet públich del gobern fusio-
nist, sembla que li havia de doldre que un partit de
oposició consumis comedibles, en un temps en que 'l
govern pensa embargar tot lo que 's menja pel seu con-
sum particular.

Pero arribá l' hora dels brindis, y ab ells arribá pel
representant de l' autoritat, l' hora d' esbravarse.

Lo delegat del governador civil del ministeri fusio-
nist demòcratich de 'n Sagasta, prohibí de la manera
més absoluta que 's pronunciés una sola paraula, des-
prés del àpat.

Tenim permis del governador—deyan los comen-
sals.

—Per menjar sí—replicava 'l Sr. Tusser ó 'l St. Tus-
suet—pero no per brindar.

—Pero, home, escóli lo que diguem: si 'ns sortim del
terreno legal, disòguins, encàusins, castiguins...

—Es inútil: tinch rebudas ordres, y he de cumplirlas.

Aixó de rebre ordres y cumplirlas m' ha fet sempre
molta gracia.

Ara figúrinse que un dia 'l governador civil de la pro-
vincia—'l Sr. Antunez ó qualsevol altre, es una suposi-
ció—s' torna boig de repent, crida 'l Sr. Tusser y
li diu:

—D. Gustavo, aquí té una ametralladora, prènguila,
carréguila fins à la boca y dirigeixis ab ella al Gran
Hotel Internacional. Allà en un dels menjadors tro-
barà reunits als progressistes democràtichs del Sr. Sol y
Ortega. Donchs bè, desde 'llindar de la porta del local,
apunta 'l ametralladora á las filas dels comensals, y
sense aviarlos y cuidant de que no se 'n adonin, fa toch
y cayga qui cayga.

Digui, Sr. Tusser, si 'l governador de la província,
lo seu superior gerárquic, li manava una barbaritat per
l' istil, tindria vesté'l valor de executarla?

Cregui que m' agradaria saber-ho, hasta per escorre 'l
bulto sempre que 'l veïs venir pel carrer en direcció
mèva. Déu nos guard' de un home manat, que al em-
bestir per executar las ordres del seu superior acla-
'ls ulls.

Vosté dirà que no es lo mateix aixó de 'l ametralla-
dora ó anar á cohibir lo dret de reunir-se y fer us de
la paraula, dret reconegut per la Constitució, confir-
mat per la ley de reunions públicas y autoritat hasta
per la costum.

Si, Sr. Tusser, y li dich á vosté perque se serveixi
repetirho al Sr. Antunez, es lo mateix, á lo menos mo-
ralment considerada la cosa: es una transgressió de la
ley, es un abús de autoritat, y hasta que no fos un abús
y una transgressió, seria una gran desafinació dins de

ANY NOU, ARBITRARIETAT VELLA.

s ja costum antigua celebrar certs
aconteixements polítichs alrededor
de la taula, menjant y bebent los
que professan las maleixas ideas,
en amigable companyia.

Sembla que 'l pà y 'l vi aproxi-
man las distancies y referman los
lasses de la fraternitat.

Y no obstant, en los banquets
polítichs los menjars y las begudas
son lo de menos. La causa y la significació de tot ban-
quet han de buscarse en los discursos y brindis de so-
bre traula, quan 'lo xampany bull dintre de las copas,

* * *
Aixó de rebre ordres y cumplirlas m' ha fet sempre
molta gracia.

LA CAMPANA DE GRACIA.

la política expansiva y tolerante que corresponde al actual gobern.

Escolti, si 'ls gobernadores de D. Práxedes obran de semblante manera 'vol ferme 'l favor de dir de quina manera procedirán, los gobernadores de 'n Cánovas, quan per ells arribi l' hora de masegarlo tot?

Dirá tal vegada 'l Sr. Antúnez, que 'l partit democràtic progressista ab las seves idees de revolució permanent no pot equipararse als demés que sostenen tendències més atentas als procediments legals.

Error funest, Sr. Antúnez, funestissim error. Prescindim de si 'l Sr. Sol y Ortega es capás ó no es capás de fer un dia una revolució, de convertir en una gran barricada l' arch famós de la Plassa de Catalunya, y hasta de arrastrar a defensarla ab lo trabuch a la mà, al seu gran amich y jefe—dintre del municipi—l' excelentissim é l'I.M. Sr. Marqués de Olérdola... Prescindim de tot això, que no es la defensa de las personas, sinó la de la lley atropellada la que mou avuy la nostra ploma... Suposém que 'l Sr. Sol y Ortega es un gran revolucionari, un element terrible, horripilant, un cap de moti dels més tremendos, algo com lo qu' era en Becerra, avants de la cayguda dels Borbons...

En aquest cas 'qu' es lo que li convé més a un gobern liberal? Tolerarli l' exercici pacifich de la lley ó privarlo fins dels medis legals més rudimentaris?

Permèteli l' exercicí de la lley, sense la menor modestia, val tan com dirli:—A què vé, Sr. Sol y Ortega, à quin fi respon questa propaganda revolucionaria? Que per ventura no menja tranquilament dintre y fora del municipi? Que per ventura no parla, sempre que té ganas de parlar? Que per ventura no usa de tots los drets, ab tota la amplitud imaginable? Y donchs, de qu' s queixa, per què s' alarma, qué més desitja?

En cambi, privantlo del exercicí dels medis legals se li diu:—Si vols brindar després de un banquete, sublevat y triunfa.

Ja veu, Sr. Antúnez, com si en Sagasta s' entera de la seva conducta, no podrà menos d' enviarli una bona fregada d' orellas, dihenli:

—Lo que ha fet vosté es una solemne tonteria, que sense curar de res, en últim resultat dona armas als conservadors.

P. K.

DER FI van reunir-se los jefes dels cossos de la guarnició de Madrid en fraternal banquete per demostrar qu' entre las distintas armas reyna l' armonia y l' compagnierisme.

Aquestas coses se demostraran així: menjant.

Als postres no va haverhi discursos: un viva al rey, un viva a la reyna, un viva al exèrcit, y res més.

—Y un viva a la patria, per què no van donarlo?

Mirin que per trobarse a taula y olvidar la patria 's necessita olvidar-se hasta de lo que 's menja.

Parla 'l corresposal del *Brusí* de las audiencias públiques que 's donan a Madrid per recullir las observacions que tingan a b' ferse sobre 'l sufragi universal, y exclama:

—«Tiempo más perdido!»

Los conservadors se figuran qu' en Sagasta, 'l sufragi universal 'ns lo fa ensumar, pero que no 'ns 'l darà ni ara ni mai.

Pitjor per ell, si 'ls conservadors tenen rahò!

Lo sufragi universal es l' unich enterra-morts que pot donarlos honrada sepultura.

Lo comers esta alarmat y ab rahò, ab motiu de la nova lley del timbre.

Son tals las trabas que imposa, que l' exercicí del comers vindrà a ser una cosa poch menos que impossible. Preparémnos a precenciar protestas.

Y totes serán inútils, que 'l gobern, per no sentirles, s' enganxará un selio de deu centims a cada orella.

En Márlos està tan enfadat ab lo periódich *La Monarquia*, que ha pres lo determini de portarla als tribunals.

—A quin temps hém arribat! *La Monarquia* encàsada!

No es la primera vegada que D. Cristina fa lo mateix. Va ferho a l' any 68, va tornarhi al any 73, y totes dues vegades va guanyar lo plet.

A Alemanya s' están construïnt en gran escala fusells de tiró ràpid, superiors, segons diuen, als francesos, inclus lo fusell Lebel.

—Ahont anirém a parar, segunt aquest sistema?

Cada dia s' inventan nous elements de destrucció, y á tal punt hem arribat, que 'l poble més civilisat es lo poble que mata més depressa.

—Quin dia viurán los pobles felisos y tranquillos dintre de una gran federació republicana?

En Canalejas, protegit per en Márlos, una vegada havist que podia anar sense caminadors, s' ha desentés de la seva tutela.

Lo mateix ha fet lo general Chinchilla respecte a 'n López Domínguez, que fins ara 'l protegia y ampara.

Y ara D. Cristina y D. Joseph estan que trinan y hasta pican de pés y fan raresas.

Desenganyar-se: en aquest mon los xichs se fan grans, y 'ls grans se tornan criaturas.

El Resumen es un periódich molt aixerit.

Fins ara ha defensat las solucions de la esquerra, pero convensut al últim de qu' en la ciutat de la monarquía no hi cab més que un carrer de casas, los números pars de 'n Cánovas y 'ls impars de 'n Sagasta, ha resolt buscar terreno en lo camp de la República, qu' es més gran y més extens, ja que ve a ser, com si diguéssem, l'*Ensanche* de las Institucions.

—Ben vingut siga entre nosaltres, l' iustrat periódich, que ab la seva evolució senyala l' unich camí que poden seguir los verdaders amants de la llibertat, sense mistificacions ni corruptelas!

Conseqüencies de las rifas:

A un yehi de la Cenia que van tocarli 5.000 duros de la rifa de la Exposició, va sortirli un fill que anava a demanarli diners, y trobant al seu pare parlant ab un altre fill y la nora, las va empredre a ganivetades contra 'l seu germà y la seva cunyada.

Item mes: A Zaragoza, van tocar vuit mil duros a un traballador del carril, y lo primer que va fer siguer tirar la brusa y la gorra en l' ayre é insolentarse contra 'ls seus superiors, adoptant una actitud amenassadora. Los demés companys de traball van contenirlo, y de la rabia va morirse.

Decididament, las rifas omentan de una manera extraordinaria la moralitat pública.

Per xò, sens dupte, 'l gobern se mostra sempre tan energich en la persecució del joch.

L' any 1888 s' ha despedit de una manera digna.

Després del robo misteriós de la Caixa de Dipòsits, han ocorregut los següents jochs de mans:

De la depositària de Hisenda de Albacete han desaparegut 30.000 duros.

Y de la sucursal del Banc d' Espanya de Zaragoza, 60.000.

Y després no creurán ab la resurrecció dels morts.

Los diners de Albacete y de Zaragoza estaven tantats dintre de la caixa... y a pesar de tot han volat.

—Què passa entre 'ls carcundas?

L' altre dia *El Diario de Cataluña* publicava un anuncii cridant a una reunió a tots los inglesos del Correo catalán.

Y 'ls del *Diario de Cataluña*, al resar cada dia lo *Pare nostre*, dirán: «Perdoneu las nostras culpas, com nosaltres perdonem al nostres deutors.»

Pero 'ls neos son així: lo *Pare Nostre* 'l diuhen d'esma: y en quant als deutes no 'ls perdonan, ni 'ls olvidan.

A no ser que així de la reunió dels acreedors ho hajen fet ab una mira filantròpica.

Com que ara als homes que tenen deutes, los nombran marquesos, los nocedalins tal vegada traballan perque 'l rey de les húngaras concedeixi un títol nobiliari al director del *Correo catalán*.

En tal cas podria nombrar-lo Barò de la Pomada.

D. Joan Mañé 's permet dir en la seva última dominical, que als republicans nos t' mes compte que governin los fusionistas que no 'ls conservadors, perque 'ls fusionistas son més dòcils en facilitarnos la escala, 'l rosinyol y 'l punyal, per cometre las il·legalitats que tenim premeditadas.

Cónstili al Sr. Mañé que aquestas eynas tan honorosas, ni 'ls fusionistas las facilitan, ni 'ls republicans las usen.

Si hagués dit que 'ls conservadors las guardan facilitantlas als carlins quan arriba l' hora d' espanyar la porta de la República, hauria dit una gran veritat, lo mal humorat director del *Diari de Barcelona*.

CARTAS DE FORA.—Lo dia de Sant Esteve va donar-se a la Parroquia del Carme de Valls, una vellada religiosa, literaria, musical y carlista. Y lo més bonich es que 's feya pagar entrada, com si 's tractés de un teatro. Entrada: una pesseta.

Una pesseta per sentir animaladas, es una mica car. No obstant la concurrencia va divertir-se de allò més. Un orador de la classe de paisans va pronunciar un discurs, sostenint la tessís de que la societat actual està corrompuda, decayguda y perduda, ab cada cop de puny sobre la taula (se 'n havia tret lo calaix perque ressonessin més), que ab una mica més l' estabellà. Un altre orador de la classe

eclesiàstica va cantar las escelencias del carlisme, després de lo qual va llegirse una composició poètica sobre 'l Nàs. Era allò que hasta 'ls sants dels a-tars s' hi parlava de riure.

Com no hi havia saló de descans ni café cosa que hauria pogut salvarse fàcilment, aprofitant pels cas algunes de las capelles de la primera a la segona part de la vellada, 'ls concurrents havien de sortir a la plassa, a qual efecte a la porta se 'ls provevia de salidas, com si la iglesia del Carme fos un teatre.

Y un cop al carrer, succeixia lo mateix qu' en tots los espectacles públics:

—Senyor, ¿que se la ven?... ¿Quan ne vol?

—Lo que m' ha costat digué un feligrés—una pesseta.

—Fugi d' aquí. Per una pesseta vaig dos cops al teatre, ahont m' ho ensenyaren tot, hasta las pantorrilllas. ¡Llàstima que no hi haguessen atinat, fent la vellada a més de literaria y musical ballable en qual cas un mosén que viu en una de les Cases veïnades a la iglesia, hauria pogut fer gala de las seves disposicions pels generos flamencs que ab gran èxit cultiva!

De totes maneres, los veïns de Valls no poden més d' estar molt satisfets, al veure 'l nou giro teatral que 's dóna a las iglesias de aquella ciutat. No tot ha de ser morir-se de fàstich, remugant lo rosari.

AVUY A LA NIT.

INDRÀN los Reys.

De fixo que a horas d' ara en Rius y Taulet ja deu estar dihentse:

—¡Quina llàstima que 'ls reys que arribaran avuy no siguin com los demés que han vingut! Podria obsequiarlos ab uns quants banquets, organisaria una recepció y probablement pescaria algunes crèus més: ¡Quina llàstima!

Verdaderament, es sensible que el flamant marqués d' Olérdola no pugui lluir las seves patillas davant del tres Reys d' Orient; però al menos té la esperança de que si posa la sabata al balcò, haurà alguna cosa que li fagi falta verbi-gracia un *Tractat de Administració formal* y un *Método per no fer papers ridículs*.

Las moltes similituds que tenen los tres Reys provenen exclusivament de la seva afició a complir sabatas.

Si no donguessin res, ningú 'n faria cabal; al contrari, pots'e encara 'ls destronarfan.

Pero 'ls d' Orient son de bona mena. Qui més qui menos, tothom arreplega alguna cosa.

Per xò n' hi ha tants que 's refian d' ells.

—¡Ay! —pen a la senyoreta de dinou anys qu' encara no ha trobat parella— Vejam si 'ls Reys aquest any me portaràn un home de bonas prendas!

—O de ma'as crendas:—anyadeix la mamá:—si va mal artipatjat, ja 'l vestiré nosaltres. La qüestió es que 's presenti un home ab nas a la cara... y tot lo correspondent.

Lo nen de poques pretensions se contenta ab un caballet.

La senyora de certa classe, no vol un caballet, sinó un caball ab lo sén cotxe de tamanyo natural.

Per demanar ningú 's pert: lo que hi ha que 'ls Reys fan tan cas de las d' mandas del pùblic, com l' arcalde de las queixas dels s'ens acreedors. Los uns demanen lo que necessitan y 'ls altres deren lo que volen. O no donan sinó bonas paraules, tan es lo més usual.

Parlant del origen d' estos Reys, un que sab de qu' se les heu s' explicava d' aquest modo:

—N' hi ha que diulen que representan una tradició bíblica. Y no es veritat.

—¡Ah! ¿no?

—No se'n van aquest any:—aquests Reys son invenció d' algun monarquich, per fer veure que 'ls reys encara donan alguna cosa.—

De totes maneres, jo preferéixo aquests Reys a tots los demés.

Aquests Reys, poch ó molt, donan algo.

No ocasionan molestias.

Y se 'n van aviat.

—¡Això, això es lo que m' engresca! ¿Que 's pensan qu' es poch bonich un rey que se 'n va?

Jo ho v'hi vist dugas vegades y encara 'm dura la salivera. Aquest any corran molt més vents respecte a la generositat que 'ls Reys demostrarán a Barcelona.

Alguns s'esperen que ni vindrà, fundantse en que durant lo transcurso del any n' han vingut massa del gremi.

Altres temen que en lloch dels regalos esplèndits que han portat altr'es anys, aquest no durà res més que coronas de marques, condecoracions y tonterías d' aquestes, crevientse que agafar es moda.

Pero vostè no s' escotin als uns ni als altres; això son veus subversives.

Los Reys vindràn com de costum y 'ns portaràn lo que solen portar.

Lo mal es que això com donan, no agafin també la costum de pendre.

Un casat de poch ho deya:

—Tan de l' o que fos això! Jo 'ls donaria desseguida la sogra.—

—¡Ay! ¡No 's ne donarà pocas de coses en aquest cas! Los donarà tot l' Ajuntament.

Tot lo ministeri.

Y hasta...

Deixémho corre: ab los Reys no s' hi poden fer bromas.

FANTÀSTICHE.

</

LA CAMPANA DE GRACIA.

y havém entrat en l' any nou.
L' eternitat may s' encalla
ni s' adorm un sol instant,
y en tan que l' temps va passant,
ja ho salis, la Joana balla.
La Joana vol dí l' mòn
que tomba rodola, gira,
riu, plora, canta y suspira,
sense parar ni un segón.

L' home en la tortuosa línia
que la sort li fa seguir.
no es res mes, al cap y al fi,
que un catifol d' una sínia.

Ara es à baix, ara à dalt,
ara per tota importància
si avny neda en l' abundancia,
l' endemà no té ni un ral

Per xó 'ls que saben de viure
y tenen lo clatell net.
miran lo mòn fan l' ullot
y tot s' ho prenen per riure.

¿Qué hem fet durant l' any passat?
¡Qué hem fet! Bé prou que ho sabém!
Casi 'l mateix que faréim
en l' any que ara hem comensat.

Mirar les xicotitas macas.
traballar n' ch. menjar beure,
fumar molt, passejar, jeure,
enrañar per las butxacás.

Pendre l' que ns donguin de balde,
comprá l' que necessitén,
que la à deure l' que comprém,
burlarnos de nosre arcalde.

Dir fors mai del govern,
llegir tot lo que s' escriu,
agnantar caló al istiu
y sufrir fred a hivern.

¡Ay del ànima affligida
que no sab seguir la farsa,
y comensa a ocuparse
y 's pren en serio la vida!

Lo mòn està atrotinat,
no se 'n troba un pam de net,
no hi ha res que vagi dret;
tot està corcat, ¡corcat!

Surt, y a mi veus un cotxero
que atrone la una criatura;
allí un metje que no 't cura,
y 't colira al tot lo salero.

Allà miras un tros d' ase
ab banda de regidor:
mès e llà veus un senyor
que no té un centim y 's casa.

Vens filadors que no filan,
veus cantadors que no cantan,
homes valents que s' espantan,
vigila ts que no vigilan

Richs que viuen ab miseria,
pobre que viuen com richs,
senyors ab molts amichs...
vaja, noy, una trageria!

Ara vés, fesme l' favor
d' olvidá aq. s' s' fets innobles,
y contembla 'ls a tres pobles...
¿No es vrital que fan horror?

Italia està com aquí;
¡hasta té l' honra emprenyada!
Fransa via mitj trastocada
per Boulangè... ó no sé qui.

A Alemanya las personas
menjan pò' vora à tot pasto:
à Inglaterra hi corra un trasto
que s' entre'e estriplant donas.

Al Egipte s' aniquilan,
à Turquia s' apunyan,
à Roma ploran y pregan,
y à Russia 'ls trens descarrilan.

Vés què t' sembla. ¿No es vritat
que u' mòn qu' es d' aquesta mena
casi hè o va la pena
de mirarlo ab serietat?

Créume, aprofita bè l' temps,
balla sempre al só que 's toca,
y rinte ab tota la boca
d' aquesta colla d' extrems.

Busca bons olors pèl nas,
atipat hè l' interior,
y cubreixte l' exterior
y estaras sempre bo y gras.
Si ho fas aixís, ja 'n tens prou:
ara no 't desitjo mès
que llibertat y dinés
durant l' any vuytanta nou.

C. GUMÀ.

CREUS Y CALVARIS.

NUNCIAN de Madrid la próxima vin-
guda de un gran ciclón de creus,
que descarrigarà sobre Barcelona.
N' hi haurà de totes mides, de totes
formas, de tots tamanyos y per tots
los gustos.

Se parla de un descarragament
repentí de siscentas à mil de una
vegada.

Tantas creus y que no 'n vinga
una de grossa, negra y fúnebre, per
colocar sobre las arcas municipals,
ab lo següent epitafí:

«Aquí jauhen ab lo crèdit del municipi, las esperansas
dels inglesos!»

Qui fins ara ha tret la rifa es lo Sr. Masvidal.
Quan menos s' ho esperava li ha vingut de Portugal la
creu de Cristo.

— Recristol va exclamar al rebrela — ¡y qu' aniré maço!
Y encara no es aquesta la millor que se li espera.
Notícias autènticas y fidedignas permeten assegurar que
de un dia al altre rebrà la gran placa de l' ordre de la
Gran Trompa del Elefant blanch de Siam.

* * *
Al Sr. Fontrodona li haurian concedit la jarretiera in-
glesa; pero no han trobat lliga-cama per la sèva pantorrilla,
y l' gobern anglès ha acordat nombrar-lo Gran Comen-
dador de la ordre del *Arròs de la India*.

Al Sr. Casas lo faran jefe honorari dels mama-lucos de
Turquia; al Sr. Despax caballer de la Mitja-cana de la isla
de Madagascar ó de Madapolán; al Sr. Lloret, sangrador
honorari de les odaliscas del bey de Tunec; al Sr. Soler y
Català lo nombraran administrador del Mar-Mort, y al
Sr. Banyolas, caballer salta-pedrisos del Banch de Terra-
nova.

No hi haurà regidor que no quedi ab la sèva deguda re-
compensa.

* * *
Lo que mès m' ha conmogut, y ab mi à tot Barcelona,
es lo Real Decret concedint à D. Francisco de Paula,
marquesat de Olérdola.

Diu textualment l' indicat decret: «que ab aquest titul s'
ha volgut honrar al representant genuí dels patriòtichs es-
forços y de las altas virtuts del poble català.»

De manera que bén garbellada la cosa, D. Francisco es
marques de Olérdola, no com á Francisco, ni com á Paula,
ni com á Rius, ni com á Taulet. ho es, en representació
nostra, en representació del poble català, y principalment
del po le barcelonés.

Aixís, donchs, y per la part que 'm toca, demano al fla-
mant marques de Olérdola, que 's coloqui sobre l' pit un
cartell que diga:

«SIENDO ESTE TÍTULO DE MARQUÉS PROPIEDAD DE TODOS LOS
BARCELONESES, Á ELLOS SOLOS INCUMBE SU CONSERVACIÓN Y VI-
GILANCIA.»

P. DEL O.

ASTA al Sr. Pau — no confondre 'l
ab en Pau Calvell — parlo del se-
nyor Pau, l' home de palla del
Hotel Internacional 'l han nom-
brat Comendador de Isabel la Ca-
tólica.

Ja me 'l veig tot enfarinat ro-
dant per aquells inmensos corre-
dors, com una ànima en pena, ó
com una sardina à punt de fregir, buscant l' aposento de
un senyor ab grans patillas, qu' es lo D. Juan Tenorio
del dia, per veure si després de haver sigut home de
palla del Gran Hotel, vol permetreli ser home de fusta
dels entarugals.

Que l' ànima de D. Inés Nasvidal li siga propicia,
que bè pot dirse que té set mil... rahóns per sernhi.

L' arch cascada de la Plaça de Catalunya ha comensat
à donar probas de *desprendiment*. L' altre dia 'n va
caure un tros, aixafant tres ó quatre pollastres.

Es un arch que compren y s' anticipa als gustos dels
seus padrins.

Mata als pollastres perque ells los fassan ab arrós.

* *

Una idea.

No podrà taparse ab una gran tela la boca del citat
arch, y pintarse sobre la tela, 'l retrato del gran mar-
qués?

De aquesta manera l' arch
passaria à ser gran march
de un retrato colosal,
y aixís seria 'l retrato,
(solemne y ple de boato)
de tamany natural.

Lo dia dels Ignocents, passant per la Porta-ferrissa se
sentia una gran pudó.

— ¿Qu' es això? preguntavan alguns vehins ab ex-
tranyesa.

Y miravan amunt y avall, sense acertar à veure cap
carro de aquells que s' emplean pèl transport de certas
materias... aromàticas.

Tot inútil: no 's veia res y la pudo à cada punt mès
forta y mès irresistible.

* *

Després va saberse tot.

Era que la Juventut catòlica estava celebrant un cer-
tamen *muziganguesch*, ab la venia de l' autoritat eclesiàstica.

Gran número de capellans se revertaven de riure re-
creantse ab los primors de la literatura llépola. Y reyan-
tan de gust que la broma se 's escapava ruidosament
per totes las oberturas.

Pubilletas catòlicas: quan un jove de aquests vinga à
solicitar lo vostre dot, demaneuli que 's renti las mans
y que 's perfumi.

La cera, l' incens y l' vapor de las monjetas, conver-
tidas en gas, produheixen una mescla que no hi nàs
que l' aguantí.

* *

Un detall del certamen humorístich de la Juventut
catòlica.

Després de la lectura dels traballs en vers y en prosa,
sembla que tots los concurrents van ser obsequiats ab
una gran paperina de pels de monja.

Se diu que la causa del dissident entre en Martos
y en Canalejas estriba en una senyora.

En aquest cas serà veritat que la qüestió pendent entre
'ls dos personatges es de aquellas que portan qua.

Si, senyors: qua... y hasta polisson.

S' ha desistit de donar un gran banquete de totes las
corporacions y cassinos de Barcelona al ciutadà bene-
merit.

El Excm. Marqués de Olérdola ha significat que des-
prés de un any de xerinola, ja no 'n hi cab mès.

En vista de lo qual s' agita ara l' idea de obrir una
suscripció popular per regalarli... ¿qué dirian?

¿L' uniforme?... ¿La corona?...

No, senyors: per regalarli un lacayo.

Olérdola, com sab tothom, es un poble rural del Pana-
dés, partit judicial de Vilafranca.

Allà, en aquell terreno poseheix D. Francisco de
Paula una propietat plantada de vinya.

¿Y saben com ne diuhem, en tota aquella comarca, de
la hisenda de D. Francisco? Ne diuhem *Lo Sepulcre*.

De manera que, à dreita lley, en lloc de Marqués de
Olerdola, haurian de nombrar-lo marqués del *Sepulcre*.
Si li donan aquest titui, lo matan.

¿Saben al costat de las covas de Mallorca, carrer de
Fontanella, en lo qu' era avants plassa de Catalunya? S' hi ha aixecat un edifici de batalla, ab permís ó sense
permís; un nou pantano que per res del mòn anirà à terra.

Y molt menos quan en lo tal edifici, diuhem que hi té
que veure D. Manuel Girona.

¿Saben lo panorama de Waterlóo, aquell gran cubell,
que, segons deyan, terminada l' Exposició, havia de
derribarse?

Donchs aquest isfi lo veurán transformat en teatro,
y no hi ha potència humana ni divina que l' deribi,
perque, segons diuhem, en lo tal panorama, hi té que
veure D. Manuel Girona.

No 's pot donar un pas per l' antiga plassa de Ca-
talunya, sense entrebancarse ab un embolich ó altre de
D. Manuel Girona.

Y á pesar de haver quedat reduhidà à menos de una
quarta part, encara hi ha qui d' aquell siti 'n diu la
Plassa de Catalunya.

Siguem franchs: retiremne tres provincias de una ve-
gada, y de la Plassa de Catalunya, diguemne simplement:
Plassa de Girona.

Los liberals bergadans han impedit ab la sèva actitud
energica y decidida que 'ls carlins reunits à Berga po-
guessin realisar una provocació de las sèvas.

¿A la carlista monserga
volé ferla torná al niu?
Donchs à las mans ho teniu:
bergua, berga y sempre berga!

Lo dia d' any nou siguieren molts los militars que
passaren à visitar al general Cassola, com volentli dir:
— Aquí som nosaltres, per tot lo que convingui.

Escoltin: ¿y la disciplina?

¿La disciplina? Ja fa temps qu' es à la *cassola*.

Uns versos antichs; pero que resultan sempre nous:

«En tiempo de las bárbaras naciones
colgaban de las cruces los ladrones;
y ahora en pleno siglo de las luces,
en pechos de ladrón se cuelgan cruces.»

Una notícia, que no l' ha donada cap periódich.

Efecte, sens dubte, d' estar massa replé, à D. Fran-
cisco de Paula, fa pochs días va sortirli sanch del nas.
A casa sèva va haverhi un gran trastorn, perque la
sanch que li sortia no era vermella... era blava.

Lo metje va sossegarlos, diuentolos: — No s' alarmin;
que à tots los nobles los passa lo mateix.

SOLUCIONS

4 LO INVENTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA. — Sa gas-ta.
2. ANAGRAMA. — Repulsa-Pulsera.
3. TRENCACLOSCAS. — Batalla de Pescateras.

4. TERES DE SILABAS. — BAL DI RI
DI SAP TE
RI TE TA

5. GEROGLÍFICH. — Com mès humil, mès gran.
Han endavatinat totes las solucions los ciutadans Maca-
roni. Pere Piua Anton del timbal; n' han endavatinades

4 Ex-estudiant murri y Maginet Petit; 3 Pep Martra; 2 Un
d' Esparaguera y P. A. N. y 1 no mès un bolero y Pere
Sasquitlla.

EN PEPITO Y D.A. CRISTINA.

Amigo que s' hi farà! son perances de la vida;

quan un ja 's pica 'l meu à' s' envia la dida... à dida.

XARADA.
Un mocador de dos-tres en Dos, (tot de un bergantí), va portà á D. Serafí, qu' es home de molts dinés: mes d' eix regalo creus tu que content ne va quedá? —Nó, puig en ell hi trobá una grosa terça-hu.

RAMON ROMANISQUIS.

ANAGRAMA.
Una polka tot tocava quan tenia una total, que cregúim, Sr. Pasqual à tot lo mòn agradava.

TRENCA-CLOSCAS.

Sr. D. RAMON VICO TEU.

TUSSET, DEU,

GRACIA.

Formar ab aquestes lletras lo títul de dos aplaudidas pessas catalanas.

PAQUILLO DE LA GANYOTA.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal; consonant.—Segona:

Primera ratlla vertical y horisontal; consonant.—Segona:

conjunt de flors —Tercera: nom d' home.—Quarta: població catalana.—Quinta: color.—Sexta: part del dia.—Séptima: consonat.

GEROGLIFICH.

A
M E D I T E R R A N I
G
A N A N
C I A D
Kilo
K
1+1

Jo y Tu.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Antonet (a) Petit, Carolina, J. Font, E. M. Pistola, Pau Suste, Nicomedes, D. F. de P. Patillas y Pep Martí: Lo que 'ns envia no sa per casa.

Clutadans: Un estudiant murri, O. Pera Buta, Bruno Duran, Bernat Xinxola, Tonio Dedín, R. Castella, Lluís Salvador, Tau, J. T. Anula, Catòlic y J. Staransa: Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envia.

Ciutada Maginet Petit: No recordem a què 's refereix. Los versos de aquesta setmana son fluixets y de lo demés aprofitarem lo problema.—Noy Ros: Es molt fluix.—N. B. S.: (Vendrell) Aplaudim la idea que 's proposa; pero LA CAMPANA no pot publicar documents tan llargs y de un interès tan resstringit.—S. S. H.: L' article es regular; pero hi falta gracia, maliciosa, en fi, tocs humorístichs; això es lo que 'ns sembla y li dihem ab tota ironquesa.—J. Torrens Botart: Los versos son fluixets y no tenen novedat.—J. Ayne Rabell: Idem idem, a més de algunas incorreccions.—J. Tiana: L' quèntet fa poch favor als democràtics y no 's deu sacrificar als amics per un xiste.—E. Sala: No recordem haverlo rebut.—E. V.: Lo sonet «A Concha» millor que l' altre, qu' es molt incorrecte.—Pallarings: Los versos van bé.—Felip: La poesia te poca novedat y final es una mica massa descarat.—S. del Palau: Ha fet tart perquè poguem publicar los versos.—M. B. J.: Lo sonet resulta faltat de intenció.—R. Roura: Es fluixa y poch graciosa.—A. R. (Sardañola): Lo que 'ns diu té tan poca sustància, que no trobem manera de parlarne.—R. Rocavert: L' article es trasnotrat.—Antonet del Corral: De la primera remesa aprofitarem dos acudits y una xarada: en la segona no hi ha res aprofitable, y sobre allò que 'ns diu, no 's qui cevas al cap, que no hi ha perquè ficarselas.

¡ CUITIN ! ¡ CUITIN ! ¡ CUITIN !
QUE NO HI SERÀN A TEMPS.

ESTÀ AGOTANTSE LA EDICIÓ

Se ven en tots los kioscos, llibreries y corresponsalys de aquest setmanari y en casa Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arc de Teatre, 11. Segon de Clotero.